

Arrest

nr. 206 071 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 oktober 2016.

1.3. Op 20 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn. U bent geboren in Homs, maar verhuisde in uw kindertijd naar Latakia. U huwde met T.(...) A.(...). Jullie kregen vier kinderen. Al jullie kinderen zijn geboren in Latakia, buiten uw jongste zoon W.(...), die geboren is in Damascus. Als job deed u verschillende klusjes, zoals mensen helpen groenten van de markt te dragen, iemand helpen verhuizen etc. U zegt niet te kunnen lezen en schrijven. U heeft de verplichte militaire dienst in Syrië nooit gedaan, aangezien u tot 2013 uitstel van uw legerdienst heeft aangevraagd en gekregen.

Volgens uw verklaringen vertrok uw vrouw met jullie kinderen in 2013 uit Syrië. Zelf vertrok u pas later, in 2015. U bleef een maand of drie in Libanon van waaruit u een Syrisch paspoort regelde met een valse naam. Zo'n 20 dagen nadat u dit paspoort ontving vertrok u uit Libanon. U reisde vervolgens met dit paspoort naar Mauritanië, waar u zo'n 25 dagen verbleef. U reisde op illegale wijze naar Mali, daar was u een dag of drie/vier. U reisde verder naar Algerije, daar bleef u zo'n vijftien dagen bij uw broer, waarna u verder reisde naar Marokko. In Marokko bleef u zo'n vijf tot zes maanden. Hier zag u uw gezin terug want zij waren hier al zo'n drie tot vier maanden voor u aangekomen. Jullie vertrokken er, waren een week in Spanje en reisden in twee dagen door naar België. Op 22 juli 2016 kwamen jullie in België aan en op 3 augustus 2016 dienden jullie een asielaanvraag in.

Volgens de verklaringen van uw vrouw vertrok u uit Syrië voor het begin van het conflict. Zij zelf is op 9 april 2013 met jullie vier kinderen vertrokken uit Syrië. Ze reisden met het vliegtuig naar Egypte, daar bleef ze een maand of zes. Aangezien het in Egypte zelf onrustig was reisden ze door naar Libanon. Daar woonden ze 11 maanden. Volgens haar verklaringen was u toen ook in Libanon, maar jullie zagen elkaar deze hele periode niet. Na deze periode in Libanon ging uw vrouw naar Algerije, waar haar oudste zus ook was, daar verbleef ze ongeveer vijf maanden. Ze verklaarde verder dat jullie elkaar terugzagen in Marokko. Daar zag u ook uw jongste kind, W.(...), voor het eerst.

U verklaart niet terug te kunnen naar Syrië omwille van de veiligheidssituatie en omdat u vreest dat u zal worden opgeroepen om uw militaire dienst te verrichten.

Ter staving van uw asiëldossier legt u volgende documenten neer: een paspoort op naam H.(...) A.(...), uitgegeven op 21.01.2007 te Latakia en geldig tot 20.01.2009, alsook een paspoort op naam van H.(...) H.(...), uitgegeven op 23.08.2015 te Damascus, geldig tot 22.08.2017. Verder legt u uw origineel militair boekje neer en uw origineel familieboekje. Van volgende documenten legt u een kopie neer: de identiteitskaart van uw vrouw en de eerste pagina van de paspoorten van uw vrouw en vier kinderen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de plaatsen waar u beweert verbleven te hebben voor uw komst naar België, inclusief het door u beweerde verblijf in Syrië tot het jaar 2015 en dat van uw vrouw en kinderen tot het jaar 2013. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een land waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS benadrukt in deze dat ze momenteel niet in twijfel trekt dat u en uw familieleden mogelijks de Syrische nationaliteit hebben (of ook hebben) en/of lange tijd in Syrië hebben verbleven. U bent er doorheen uw asielaanvraag echter niet in geslaagd jullie recente verblijfplaatsen aannemelijk te maken waardoor het CGVS in het ongewisse blijft over het feit of jullie elders eventueel over een verblijfsrecht beschikken.

Allereerst stelt het CGVS vast dat uw geen zicht biedt op het tijdstip dat u en uw gezin Syrië hebben verlaten.

Over uw eigen vertrek uit Syrië stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tot ergens in 2014 in Latakia heeft gewoond (vraag 10, verklaring A.(...) DVZ). Wanneer daar ook uw reisroute wordt besproken zegt u opnieuw in 2014 vertrokken te zijn uit Syrië (vraag 37, verklaring A.(...) DVZ). Tijdens het gehoor op het CGVS stelt u dat u toen het conflict uitbarstte in Latakia woonde en dat u Syrië heeft verlaten in 2015 (CGVS A.(...), 7-8). Als u met uw eerdere verklaringen wordt geconfronteerd trekt u in twijfel dat u dat gezegd heeft en stelt u dat uw vertrek uit Syrië duidelijk blijkt uit het paspoort dat u voorlegt (CGVS A.(...), 9). Uw vertrek uit Syrië in 2015 kan echter niet uit dit paspoort worden afgeleid. Ten eerste heeft u zelf verklaard dat het paspoort waar u tijdens deze verklaringen naar verwijst, nl. dat op naam van H.(...) H.(...), een paspoort is dat u heeft gekocht toen u in Libanon woonde. Het betreft met andere woorden een paspoort waarop de gegevens vervalst zijn. Bovendien valt uit dit paspoort niet op te maken dat u Syrië heeft verlaten in 2015, er kan hoogstens worden afgeleid dat dit paspoort opgemaakt is op 23 augustus 2015. U verklaart zelf dat u op dat moment niet in Syrië was, maar in Libanon toen het werd opgemaakt en dat het u werd toegestuurd (CGVS A.(...), 8 en 12). Uit de stempels van de Libanese autoriteiten kan evenmin worden afgeleid wanneer u uit Syrië vertrok. Bovendien zijn uw verklaringen over uw vertrek uit Syrië volledig tegenstrijdig aan de verklaringen van uw vrouw. Uw echtgenote verklaart immers tijdens het gehoor op het CGVS dat u Syrië een korte periode voor de incidenten heeft verlaten. Ze dateert uw vertrek als 6 jaar geleden. Volgens haar verklaringen woonde u jaren op officiële wijze in Libanon waar u werkte en bent u tijdens het conflict nooit in Syrië geweest (CGVS A.(...), 4 en 8). U zelf legt over de periode van uw verblijf in Libanon op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af. Waar u bij DVZ verklaarde dat u er een jaar heeft verbleven (vraag 37, verklaring A.(...) DVZ) stelt u tijdens het gehoor op het CGVS dat u er slechts een maand of drie was (CGVS A.(...), 16). Het CGVS moet bijgevolg niet alleen vast stellen dat u en uw vrouw elkaar tegenspreken, maar dat uw eigen verklaringen met betrekking tot deze periode niet consistent zijn. Doordat jullie verklaringen over uw vertrek uit Syrië en uw daaropvolgend verblijf in Libanon zodanig tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zorgt u ervoor dat het CGVS in het ongewisse blijft over waar u, en met uitbreiding uw gezin, in die periode verbleven.

In dat verband vallen immers ook jullie verklaringen op over de geboorte van jullie jongste kind, W.(...).

Volgens uw verklaringen is W.(...) geboren in Damascus in 2013. De reden waarom hij daar geboren is, en niet in Latakia, de plaats waar jullie woonden, is dat jullie op bezoek waren in Damascus toen uw vrouw haar weeën begonnen. U was daar om uitstel van uw militaire dienst aan te vragen. Jullie verbleven toen in een hotel in de El Marchi wijk. Uw andere kinderen waren bij familie achtergebleven in Latakia. Op de vraag waarom uw vrouw hoogzwanger de reis naar Damascus ondernam zegt u dat u niet kan weigeren wanneer uw vrouw iets vraagt en dat ze graag naar een bekende souk in Damascus wou gaan. Uw vrouw was drie dagen in ziekenhuis El Raziah in Damascus en nadien verbleven jullie nog twee nachten in het hotel, waarna jullie met jullie pasgeboren kind terug de bus namen naar Latakia

(CGVS Alhussein, 4-5). Deze verklaringen zijn op alle vlakken tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw. Uw vrouw verklaarde bij DVZ dat W.(...) geboren is in Latakia, maar paste deze verklaring aan tijdens het gehoor op het CGVS. Daar verklaarde ook zij dat hij werd geboren in Damascus. Het is in de eerste plaats al vreemd dat een moeder zich vergist over de plaats waar haar kind op de wereld is gekomen. Wanneer er meer details over de omstandigheden van zijn geboorte in Damascus worden gevraagd verklaart uw vrouw dat ze met een groep vrouwen en kinderen van Latakia naar Damascus is gegaan en dat ze daar gedurende een periode van twee maanden een huis hebben gehuurd. Ze is daar bevallen met een vroedvrouw. U zelf was niet in Syrië tijdens de geboorte van W.(...). Meer nog, uw vrouw verklaarde dat u uw zoon pas voor het eerst gezien heeft in Marokko toen hij twee of drie jaar was (CGVS Al.(...), 5). Op de vraag naar de reden waarom deze uitstap naar Damascus werd gemaakt antwoordt uw vrouw eerst laconiek 'mensen gaan niet op vakantie misschien?', waarna ze bevestigt dat haar verblijf in Damascus effectief vakantie was (CGVS Al.(...), 4). Wanneer er door het CGVS vraagtekens worden geplaatst bij een vakantie uitstap in een periode dat het al zeer onrustig was in Syrië, verklaart ze effectief dat er veiligheidsproblemen waren in Damascus en stelt ze dat haar maandenlang verblijf eigenlijk een administratieve reden had, nl. dat het gemakkelijker was om de kinderen in Damascus te laten registreren. Dit is ook merkwaardig gezien jullie burgerlijke stand in Latakia lag en dat normaal de plaats is waar u zich moet wenden voor documenten van de burgerlijke stand. Overigens blijkt uit de verklaring dat de paspoorten wel in Latakia werden aangevraagd dat de overheidsdiensten in Latakia nog steeds aan dienstverlening deden. Wanneer het CGVS duidelijkheid vraagt of haar uitstap naar Damascus nu een vakantie was of niet antwoordt uw echtgenote dat ze niet veel wilt babbelen en herhaalt ze dat ze daar is gaan bevallen om W.(...) daar te laten registreren om vervolgens een paspoort aan te vragen in haar woonplaats Latakia (CGVS Al.(...), 5). Deze manier van antwoord geven doet in de eerste plaats blijken van weinig wil tot medewerking. En het feit dat er door u en door uw echtgenote steeds verschillende versies worden gegeven van de reden waarom W.(...) in Damascus is geboren doet het vermoeden rijzen dat er kost wat kost een antwoord wordt gefabriceerd voor de reden waarom er in het paspoort van W.(...) Damascus als geboorteplaats staat vermeld. Aan de verklaringen die jullie afleggen over de geboorte van W.(...) en de omstandigheden er rond kan geen geloof worden gehecht gezien jullie verklaringen op elk vlak elkaar flagrant tegenspreken. Dit betekent dat jullie in gebreke blijven om het CGVS zicht te geven op wat jullie werkelijke levensloop en verblijfssituatie ten tijde van de geboorte van W.(...).

Bovendien stelt het CGVS vast dat uw vrouw verklaard heeft dat u een korte periode voor het uitbreken van het conflict uit Syrië bent vertrokken (wat in maart 2011 gebeurde), meer bepaald anderhalf jaar voor de geboorte van W.(...) (CGVS Al.(...), 4-5). Op de gegevens vermeld op het paspoort van W.(...) staat 3 februari 2013 als zijn geboortedatum genoteerd. Gezien een zwangerschap 40 weken duurt en uw vrouw heeft verklaard dat u sinds uw vertrek uit Syrië niet meer in Syrië bent geweest en dat ze u tijdens de oorlog niet meer heeft gezien (CGVS Al.(...), 4-5), rijst de vraag wanneer en waar u en uw vrouw bij elkaar waren om W.(...) te verwekken. Hierop antwoordde uw echtgenote eerst dat ze een maand bij u op bezoek is geweest in Libanon. Even later past ze haar verklaring aan en stelt ze dat u uit het land bent vertrokken toen ze een maand zwanger was van W.(...) (CGVS Al.(...), 4-5), wat dan in het begin van 2012 moet geweest zijn. Deze uitspraak is volledig tegenstrijdig aan haar eerdere uitspraak dat u vertrokken bent voor het conflict uitbarstte in Syrië. Opnieuw stelt het CGVS vast dat jullie door tegenstrijdige en steeds wisselende verklaringen geen zicht verschaffen over waar jullie deze periode verbleven of jullie al dan niet samen verbleven en of een van de partners heen en weer reisde om elkaar te bezoeken.

Overigens zijn uw verklaringen over de veiligheidstoestand in Latakia tijdens het conflict eerder van algemene aard.

U kan wel vertellen dat bepaalde wijken in 2011 door de regeringstroepen werden geëvacueerd, maar u weet niet meer in welke periode van het jaar dit is gebeurd (CGVS A.(...), 7). Over de verdere ontwikkeling van het conflict in Latakia bent u verbazend kort, u zegt dat er geen andere incidenten waren maar dat u heel voorzichtig was (CGVS, A.(...), 8). Nochtans hebben er in de periode 2011-2015 verschillende incidenten en offensieven plaats gevonden in en rond Latakia, waar u als inwoner van de stad van op de hoogte zou moeten zijn. Ook deze vaststelling draagt er toe bij dat aan uw verklaring toen in Latakia te hebben gewoond niet gevolgd kan worden.

Noch u, noch uw vrouw leggen bewijzen voor van jullie beweerd verblijf in Syrië tot 2015 voor u en tot 2013 voor uw vrouw en kinderen.

U legt een frauduleus verkregen paspoort voor waaruit zoals hoger gesteld niet kan worden afgeleid dat u tot het jaar 2015 in Syrië woonde. Het andere paspoort dat u voorlegt, waarvan u verklaart dat u het op legale manier verkregen heeft, is in Latakia afgegeven op 21.07.2007 en verliep op 20.01.2009. Ook dit paspoort is niet bij machte om duidelijkheid te verschaffen over uw verblijf in de jaren voor uw komst naar België. U zegt nog een recenter paspoort gehad te hebben, maar u legt dit niet voor (CGVS Alhussein, 11), hetgeen toch wel erg opvallend is. Aangezien het paspoort gewoon thuis lag is er weinig reden te bedenken waarom u uw oudste vervallen paspoort meeneemt en niet uw meest recentste paspoort (CGVS Alhussein, 11). Dit alles schept opnieuw het vermoeden dat u zaken wilt verbergen. Van de paspoorten van uw vrouw en kinderen legt u enkel een kopie voor van de eerste pagina, waar enkel hun identiteitsgegevens op staan. Aan kopies kunnen geen waarde worden gehecht en bovendien ontbreken de pagina's waar in- en uitreisstempels op geschreven staan en eventuele visa of verblijfsvergunningen volledig. Doordat deze pagina's verdwenen zijn ontbreekt elke documentatie over de reisroute van uw vrouw en kinderen. Uw vrouw legt een kopie van haar identiteitskaart neer. Hierover kan wederom de opmerking worden gemaakt dat het slechts een kopie betreft. Bovendien toont een identiteitskaart op geen enkele wijze aan waar uw echtgenote sinds het verkrijgen van deze kaart verbleven heeft.

Uw verklaringen over de reden waarom u niet in het bezit bent van een Syrische identiteitskaart zijn niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor beweerde u dat uw identiteitskaart in 2014 in beslag werd genomen door de burgerlijke registratiedienst omdat uw identiteitskaart gebroken was. U was daar toen om de geboorteakten van uw kinderen aan te vragen om daarna hun paspoorten te kunnen aanvragen (CGVS Alhussein, 13). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw verklaring dat uw kinderen reeds uit Syrië vertrokken waren in 2013. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd wijzigt u uw verklaring en zegt u dat u die geboorteakten moest aanvragen omdat uw vrouw die papieren nodig had om een verblijfsvergunning in Marokko te regelen (CGVS A.(...), 14).

U verandert met andere woorden steeds de context waarin uw identiteitskaart is ingetrokken. Bovendien heeft u –zoals hoger gesteld – het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u in 2014 nog in Syrië verbleef. Deze steeds wisselende en niet coherente verklaringen over de omstandigheden waarin uw identiteitskaart werd ingenomen tonen aan dat u het CGVS geen zicht wil bieden op de echte reden waarom u niet in het bezit bent van uw Syrische identiteitskaart. Bovendien is het wel heel toevallig dat u stelt een bewijs te hebben gekregen van de aanvraag van een nieuwe kaart maar dat u dit bewijs niet kan voorleggen omdat u het thuis heeft achtergelaten (CGVS A.(...), 13).

U legt uw militair boekje voor maar ook dit document staat uw verblijf in Syrië tot 2015 niet.

Over uw legerdienst stelt u dat u die telkens opnieuw heeft kunnen uitstellen en zegt u dat uw laatste uitstel liep tot 2013. Volgens uw verklaringen bent u in 2013 naar Damascus gegaan om dat uitstel te regelen en is toen uw jongste zoon daar geboren (CGVS A.(...), 4). Hoger in deze beslissing is reeds vermeld dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Bovendien valt uit uw militair boekje ook niet op te maken dat uw legerdienst werd uitgesteld tot het jaar 2013. Er is slechts 1 uitstel genoteerd, nl. van 1 juni 2006 tot 1 december 2006 en uw laatste toestemming om te reizen was geldig tot 23 maart 2010. Er zijn met andere woorden geen sporen terug te vinden in uw militair boekje die kunnen wijzen op het feit dat u na 2010 in Syrië verbleef. Bovendien werd de toestemming om te reizen volgens uw militair boekje gegeven in het Latakia rekruteringscentrum en niet in Damascus, zoals u verklaarde. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zegt u dat u de toestemming tot uitstel verkreeg in Damascus maar dat ze in Latakia een stempel zetten. Hoe u deze procedure dan juist in zijn werk gaat kreeg u niet uitgelegd (CGVS A.(...), 15). Deze vage verklaringen over het uitstel van uw legerdienst en de vaststelling dat de gegevens in uw militair boekje niet overeenkomen met uw verklaringen zorgen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat uw legerdienst werd uitgesteld tot het jaar 2013.

Vervolgens zijn er nog een aantal elementen die jullie geloofwaardigheid verder negatief beïnvloeden.

Zo verklaarde uw echtgenote dat jullie elke zomer naar Libanon op vakantie gingen (CGVS Al.(...), 3) terwijl u verklaarde dat u af en toe eens naar Libanon ging, maar dat uw vrouw en kinderen zeker niet mee gingen (CGVS A.(...), 6). Indien jullie samen jullie leven in Syrië hebben doorgebracht is het totaal niet aannemelijk dat jullie zulke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Ook opvallend is dat u niet kan benoemen wat uw schoonvader van beroepsactiviteiten heeft gehad in Syrië. U zegt dat u zulke dingen

niet kan vragen, maar het is toch frappant dat u reeds meer dan tien jaar bent gehuwd (CGVS A.(...), 3) maar zelfs geen begin van antwoord kan geven op zulke eenvoudige vraag (CGVS A.(...), 10). Daarnaast valt op dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS heeft verklaard analfabeet te zijn (CGVS A.(...), 11), terwijl dit niet blijkt overeen te stemmen met de werkelijkheid. Tijdens uw gehoor neemt u immers uw militair boekje vast en leest er uit voor (CGVS A.(...), 15). Als laatste element is er de uitspraak van uw echtgenote dat zij, na haar vertrek uit Syrië in 2013, elf maanden lang in Libanon heeft verbleven terwijl u daar ook was, maar dat jullie elkaar deze periode geen enkele keer gezien hebben aangezien u van gsm was veranderd en onbereikbaar was. Dit lijkt toch wel heel frappant en het is dan ook wel heel toevallig dat jullie elkaar kennelijk wel zonder veel problemen terug vonden in Marokko (CGVS Al.(...), 7).

Het geheel van al deze vaststellingen maakt dat het CGVS niet anders kan dan besluiten dat u en uw echtgenote weigeren het CGVS zicht te bieden op jullie levensloop en verblijfssituatie voor uw komst naar België.

U haalt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U verklaart namelijk dat u Syrië heeft verlaten omwille van de slechte veiligheidssituatie in het land. Louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in een land volstaat niet om een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Daarnaast stelt u te vrezen dat men u ging verplichten militaire dienst te doen. Hoewel u initieel het tegendeel beweert (CGVS A.(...), 8) heeft u echter nooit een oproepingsbrief gekregen, noch maakt u melding van andere elementen waaruit u dit risico kan afleiden (CGVS A.(...), 17-18 en CGVS Al.(...), 8-9). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er zijn evenmin redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Syrië onontbeerlijk is om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Syrische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Aangezien het ingevolge voorgaande vaststellingen onmogelijk is een correct beeld te krijgen van de recente verblijfplaatsen en leefsituatie van u en uw gezin gedurende de laatste jaren, is het onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in of buiten Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van

herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De door u voorgelegde (kopieën) van paspoorten, uw militair boekje en de kopie van de identiteitskaart van uw vrouw werden reeds hoger in deze beslissing besproken. Uw familieboekje, dat werd uitgegeven in 2008, zegt niets over uw verblijf in de jaren voor uw komst naar België.

Het CGVS wijst er tot slot op dat iedere asielaanvraag individueel wordt behandeld op basis van de voorhanden zijnde elementen in het dossier. Dat diverse gezins- en familieleden in België mogelijks internationale bescherming genieten heeft bijgevolg geen impact op de beoordeling van uw persoonlijke asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze motieven te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“1. Met betrekking tot de nationaliteit van verzoeker

Verzoeker heeft de Syrische nationaliteit. Dit kan niet betwist worden.

Verzoeker beschikt over geen enkele andere nationaliteit.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker in Libanon, Mauretanië, Mali, Algerije, Marokko, Spanje en Frankrijk was, vooraleer hij in België aankwam.

Verzoeker heeft van geen van deze landen de nationaliteit, noch bekwam hij een beschermingsstatus.

Verzoeker en zijn vrouw legden tegenstrijdige verklaringen af. Zij werden echter niet geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en konden zich dan ook niet herpakken of proberen zich de zaken beter te herinneren.

In elk geval is het zo dat verzoeker en zijn vrouw geen internationale bescherming, verblijfsrecht of nationaliteit hebben in een ander land.

Er dient vastgesteld te worden dat, hoe lang en hoe onduidelijk hun reisweg naar Europa ook is, zij uit Syrië afkomstig zijn, nergens anders heen kunnen en dus internationale bescherming dienen te krijgen.

2. Met betrekking tot de geboorte van het jongste kind W.(...)

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat W.(...) verwekt is en geboren werd. Waar dit juist gebeurde, doet er weinig toe. Hij kreeg in 2014 in Lakatia een paspoort. Hij was dus op moment van de oorlog in Syrië, juist zoals mevrouw en de andere kinderen.

Er kan niet verstaan worden waarom over de geboorteplaats of over het moment van conceptie gelogen dient te worden. Dit kan verzoeker niet tot voordeel strekken.

De contradictie is dan ook een menselijke vergetelheid, waar geen andere conclusies uit getrokken dienen te worden.

Met betrekking tot de veiligheidstoestand in Lakatia

Verzoeker is niet kort geweest over de veiligheidstoestand in Latakia. Er werden echter maar weinig vragen over gesteld. Op de vragen antwoordde hij correct.

Verzoeker is beginnen vertellen over hoe de oorlog begon in Lakatia. Daarover werden een aantal detailvragen gesteld door de interviewer, maar naar volgende gebeurtenissen in de jaren erna werd niet gepolst.

Dit kan verzoeker uiteraard niet verweten worden.

Met betrekking tot de bewijzen van verblijf in Syrië

De paspoorten van de kinderen van verzoeker zijn opgemaakt in 2014. Dit toont aan dat de kinderen tot dan in Syrië waren.

Het is niet omdat het kopies van paspoorten zijn, dat er redenen zijn om aan hun echtheid te twijfelen. De kopies van de paspoorten tonen aan dat het gezin in 2014 in Syrië was.

Met betrekking tot de identiteitskaart van verzoeker

Verzoekers identiteitskaart werd in 2014 in beslag genomen door de burgerlijke registratiedienst omdat ze gebroken was.

Er is geen enkele reden denkbaar waarom verzoeker daarover zou liegen.

Er wordt bovendien niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker.

Volgens het CGVS zou er een 'echte reden' zijn waarom verzoeker geen identiteitskaart zou hebben.

Het is voor verzoeker volstrekt ondenkbaar wat deze reden dan wel zou kunnen zijn.

Zelfs als hij een andere nationaliteit zou gekregen hebben, quod certe non, dan nog wordt de identiteitskaart niet ingetrokken.

Het is geheel onduidelijk wat het CGVS probeert aan te tonen.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming

Verzoeker is afkomstig uit Syrië. Hij behoeft dan ook internationale bescherming zolang het conflict in Syrië voortduurt.

Verzoeker herinnert aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de onderzoeksplicht van het CGVS en Uw Raad, met name in de zaak Singh tegen België.¹

Zo stelt het Hof:

« 100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux. »

Vrije vertaling:

"100. Het Hof merkt op dat noch de RW, noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over de juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort, merkt het Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekswerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

101. Volgens het Hof; blijkt de RW deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, **hebben verzoekers aan de RW documenten voorgelegd** die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV partner van UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi. Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren als vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. **De**

RW heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers ingebreke bleven de originele documenten af te geven."

Ook in casu wordt er een louter geloofwaardigheidsonderzoek gedaan, zonder de vrees voor vervolging of ernstige schade in het land van herkomst na te gaan.

Het is toch opmerkelijk dat in een dossier van mensen afkomstig uit Syrië men de asielzoekers niet confronteert met de tegenstrijdigheden in het dossier.

De vraag stelt zich of men de waarheid wel wenst te achterhalen."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de plaatsen waar hij beweert verbleven te hebben voor zijn komst naar België, inclusief het door hem beweerde verblijf in Syrië tot het jaar 2015 en dat van zijn vrouw en kinderen tot het jaar 2013, het dan ook onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van de recente verblijfplaatsen en leefsituatie van hem en zijn gezin gedurende de laatste jaren en van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming, het Commissariaat-generaal door zijn gebrekkige medewerking op dit punt immers in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn aankomst in België in of buiten Syrië of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn meest recente regio van verblijf verlaten heeft, alsook over het feit of hij en zijn gezin elders eventueel over een verblijfsrecht beschikken.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Syrische nationaliteit van verzoeker en zijn echtgenote op zich niet wordt betwist. Verzoeker en zijn echtgenote bieden dan wel geen zicht op het tijdstip waarop zij Syrië hebben verlaten en leggen ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over hun verblijfplaatsen in de jaren voor hun komst naar België, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, doch de Raad ontwaart in het administratief dossier niet het minste begin van bewijs waaruit kan worden afgeleid dat zij elders eventueel over een verblijfsrecht zouden beschikken of reeds een beschermingsstatus zouden bekomen hebben. De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu* een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is.

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Syrië omwille van de veiligheidssituatie in het land. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Daarnaast stelt hij te vrezen dat hij zal worden opgeroepen om zijn militaire dienst te verrichten. Mede gelet op zijn vage verklaringen over het uitstel van zijn legerdienst, de vaststelling dat zijn verklaringen in dit verband niet overeenstemmen met de gegevens vermeld in zijn militair boekje en het feit dat hij nooit een oproepingsbrief heeft gekregen, slaagt verzoeker er echter niet in deze vrees te concretiseren. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire bescherming kan worden verleend indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. *In casu* kan niet worden betwist dat er actueel in Syrië sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aan verzoeker wordt daarom de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS